

Fekete Vince

Halálgyakorlatok

(Újracsatlakozás)

A hálózat kiszűr bizonyos dolgokat, kiszűr, kiostál, kivág, cenzúráz; a nyers, a durva nem megy például, felveszem, beszélünk, de eltűnik, visszajön a hang, alagutakba futunk be, jel nélküli, jelek nélküli térbe; pár szó, néhány mondat, és megszakad, eltűnik, majd visszajön megint; zakatol a vonat, csattog az alagútban, sötét lesz, majd világos, nappal, éjszaka, majd újra eltűnik minden; fehérből sodorja sorsunk, fehérből, feketéből sodorja az idő, fehérből, feketéből és színes fonalból is, az emlékek színeseseiből, mesél, nem kell beszéljünk ahhoz, hogy beszéljünk, mesél minden, ami volt, mesél a jövő, tudjuk-e, értjük-e, érezzük-e?

(Ikarosz)

Nézi, vizsgálja az arcát, szép, világos arcú lány ül vele szemben, gyermeki frissességű arc, látja magát belülről, nem az érett arcot, nem ezt, ami most van, a ráncokat, árkokat, az alattomos májfoltjait, hanem amelyiket mintha hátulról feszesre húztak volna, úgy feszül, a hajszálak szinte kipányvássák az arcbőrt az áll és a fejtető közötti sima, fénylő boltozatban; ül a konyhaasztalnál, bámul az üres, szítás homályba, lassan járhatja az alsó állkapcsát, látja a másik, korábbi arcát, ami a hallgatástól behorpadt, s ettől még kisebbnek látszik az egyenes, keskeny orra, miközben rág tovább, mintha nem telt volna el közben tíz-húsz év, s nem ott ülne már saját konyhájában, s nem ő biztatná gyerekeit az evésre, hanem még mindig őt, még mindig otthon, abban a házban, gyerekkorában; nézegeti ezt az arcot, egy későbbit lát most benne, szintén belülről, végigsimít rajta, mint mikor oszlopok, gerendák erezetén húzza végig a kezét, mert a fa sorsa kiolvasható az erezetekből, így az övé is, gondolja, szomorú és gyűrött erezetet lát az egyikén, szelídet és simát a másikon; ez vagyok én, ez voltam, mormolja, és ez is, ez is én vagyok, én voltam, gondolja, ezek az én arcaim, ahogyan soha senki nem látta őket; néz kifelé ezekből az arcokból, és számtalan életkor kel életre most benne és kezd élni együtt, sok alak, akik próbálnak megférti egymással és a világgal; távoli, kitágult tájat, fehér és barna pöttyökkel beszórt mezőket lát, a Kongókövek visszhangjait hallja, dúsan ringó fűtengerek, vitorlázó ökörnyal, szétfoszló, majd újra egymásba kapaszkodó felhők, messzi lomberdők, úszó, bucskázó, kalimpáló madarak, csillámok, fények csodás kavalkádja, kora reggeli napsugarak aranypora; tágra nyílt szemmel,

eltátott szájjal karjai felfelé lendülnek, ahogy visszanéz régi, egykori arcaira, mintha sokan, rengetegen lennének ott vele együtt, és mennyien el is porladtak nyomtalanul!, és elrúgja magát a kellemes, ragyogóan tiszta, egyöntetű légbe, és repül, és azt érzi, hogy szárnyal, hogy lengenek, mozognak, suhognak a satnya karok, belekap ruhájába az áramlat, repül, száll, süvít, hová, Istenem, vajon mi felé?

(Úr)

„egy nagy sötét erdő jutott belém”
Devecseri Gábor: *Erdő*

Neszek, lépések, kopácsolás, falak kopogtatása; mi ez?, belülről hallja, innen, legbelülről, szeme felpattan, mintha forró vízzel teli hólyagokat metszenének föl bicskával a testében, szétömlik húsában, zsigereiben a félelem. Zárak, kulcsok csörömpölő zörgése, kalapácsok, feszítővasak hangjai; aztán megint semmi. Mintha valakik esőtől nehezült ruhabálákat raknának mellkasára, olyan fullasztó lesz a csend. Felkel, kileskelődik az ablakon; délutáni, félelmes, néma bénultság kint. Vissza kell feküdnie, le kell hunynia újra a szemét; agyában pörögnek tovább, egymás után a képek: patakban gyalogol, apró kövek a lába alatt, sekély víz, szélcsend, szatyor, benne, jól becsomagolva, papírban, rongyban, lemetszett nadrágszárban, táskában, és még további három „pungában” féltett kincsei, fotók, iratok s a pénze. És hirtelen kiesik kezéből, elragadja, sodorja a víz, szalad utána, de viszi a víz is, elesik, bukdácsol, kövek, ágak karmolják... De hogy kerül innen egy ásott kút aljára? Tapogatja a csúszós köveket, merev tekintettel bámul a fekete űrbe, majd a kút szája felé, az apró, kerek fényesség, a kalimpáló vödör és a hold irányába; kiabál, hangja elhaló, nem hallatszik, jajistenem! És a lovasok, ide?, honnan jöttek?, és *itthon* (hol?) csak őt találják; azt hazudja nekik, hogy nem idevalósi, de nem értik; már az életéért könyörög, zúdul, ömlik rá az eső; kúszik a paták nyomán, utánuk, a lucsokban, markolássza az iszapos, iszamós földet. Valakivel, kivel?, most egy kemencében (?) Kapkodnia kell a

lábait a lebegő, táguló forróságtól; elevenen, sírják egymásnak, jaj, elevenen!; sült hús szaga, vöröses-fehéren izzó anyag, fortyogó, kavargó massa, jaj, mindenfelé. Aztán rögtön egy iszapos ártér, vízzel elárasztott terület, lebegnek az ágak, gerendák, kalimpálnak a testek, mint mélytengeri, néma óriáshüllők egy ismeretlen metropoliszban, egy soksávós út közepén, két láthatatlan part között; körös-körül végtelen, moccanatlan paneltenger. Nem talál ki soha innen, nincsenek eligazító táblák, csak csupa, számára megfejthetetlen jelek, jelzések mindenhol; hiába silabizálja, nem érti őket. Elázik, elég, megsül, szétömlik, szétfolyik a mindenségben, a húсок, a szervek, az agy, a vér, a nyirok, a belek tartalma, a hormonok, és minden, minden. Tehetetlenül, némán, kiszolgáltatottan lebeg nappalai űrsötétjében.

(Homály)

Hány évtizede már? Tele a szoba feketébe öltözött asszonyokkal; kisírt, vörös szemekkel némelyikük, és mind ott sürgölődnek körülötte, aki egy széken ül, a középső szobában; pohár vízért szalad az egyik, a másik nyugtatókért lohol, a harmadik a homlokát borogatja, a negyedik az első házban fekvő, okkal!, baljóslatú dolgot sejtő öregasszony mellett tesz-vesz némán. Soha nem mozdult olyan nehezen, olyan súlyosan még az az ajtó, pedig könnyű volt, könnyen nyíló, mégis úgy kellett nekifeszülnie kívülről, mintha egy páncélterembe akart volna bejutni. Látja magát az ájulás határán, elől, a házban pedig az anyósát, akinek kérdéseire most épp nem felelnek, csak jönnek-mennek körülötte, mint a sírban. Látja a kövezetet, a csempéket azon a helyen, ahonnan nemrég jött, tkp. hozták, ahogy a valószerűtlenül sima és makulátlan felületek szórják a hideg fényt. Hátral súlyos, mocskosszürke betonasztalon, tetőtől talpig letakarva, elfedve, ott van ő. Ott van a teste. A lepel teljesen eltakarja, csak a dudorodásokból, hegyekből, völgyekből, kiemelkedésekből lehet következtetni, hogy fej, láb, has, a kezek. Látja magát, ahogy hátrahanyatlik. Látja, hogy a fejet mintha külön fektették volna a rideg asztalra. Tudja, hogy ma délután, és tudja: hogy a vonat. Csak sehogy sem akar összeállni fejében a kép. És az ajka merő, vérző seb már, arcbőre tele borsónyi, szítás bevérvésekkel. Haja csapzott és nyirkos, szeme dermesztően hideg és riadt. Benne a felfoghatatlan rettenettel. És képtelen uralkodni mozdulatain. A teste groteszkül, hevesen rángatózik.

MAGVETŐ KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT. • WWW.MAGVETO.HU
WWW.FACEBOOK.COM/MAGVETO • MAGVETO.KIADO@LIRA.HU • FELELŐS
KIADÓ DÁVID ANNA • KÉSZÜLT A SZEKSZÁRDI NYOMDA KFT.-BEN, 2022-BEN
• FELELŐS VEZETŐ VADÁSZ KATALIN IGAZGATÓ • FELELŐS SZERKESZTŐ
SZEGŐ JÁNOS • KÉZIRAT-ELŐKÉSZÍTŐ HRADECZKY MONI • KORREKTOR
BALOGH EMERENCIA • A SZERZŐ PORTRÉJÁT FAZEKAS MÁRTA KÉSZÍTETTE
• A KÖTETET PINTÉR JÓZSEF TERVEZTE • MŰSZAKI VEZETŐ TAKÁCS KLÁRI
• KIADVÁNYSZÁM 9203 • KNER ANTIKVA BETŰTÍPUSBÓL SZEDVE • ISSN
2498-6550 • ISBN 978-963-14-4162-8